

dati si schválení sborového soudu druhé stolice k upravení položek za vyšetření tělesného i duševního stavu a za sepsání nálezu a posudku podle §u 6 (2) vládního nařízení ze dne 9. října 1923, čís. 192 sb. z. a n. a výnosu min. sprav. čís. 44 věstníku z roku 1923, týká se výše útrat, následkem čehož nemůže se jí Nejvyšší soud zabývat.

Čís. 3466.

Třebas schválení representanta cizozemské obchodní společnosti, zapsaného v obchodním rejstříku, bylo správními úřady odvoláno, jest representant i nadále oprávněn zastupovati společnost na soudě i proti bezelstným třetím osobám, dokud nebyl z obchodního rejstříku vymazán.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv I 1028/23).

Žalobě na akciovou společnost o zaplacení 81.000 Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaná strana uplatňuje jako dovolací důvod především zmatečnost (§ 477 čís. 5 c. ř. s.) rozsudku odvolacího soudu, již shledává v tom, že odvolací soud zamítl odvolání přes to, že vytýkala, že nebyla v řízení vůbec zastoupena (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), jelikož z obchodního rejstříku jest prý zřejmo, že před převratem byl representantem žalované firmy jakožto cizozemské (anglické) akciové společnosti Bedřich B. usnesením ze dne 9. dubna 1914 zapsaný, že však rozpadnutím říše Rakousko-Uherské zápis ten pozbyl účinnosti. Skutečně bylo prý i československými správními úřady schválení Bedřicha B. jako representanta oné společnosti pravoplatně odvoláno — a to rozhodnutím zemské správy politické ze dne 22. srpna 1922 a ministerstva vnitra ze dne 22. prosince 1922. Odvolání to prý neúčinkuje dnem, kdy se stalo, nýbrž ode dne převratu. Tak prý vznikl nedostatek procesní způsobilosti podle §u 6 c. ř. s. Než dovolatelka přehlíží, že těmito rozhodnutími Bedřich B. přestal býti representantem žalované společnosti před správními úřady, že však před soudy a vůči závazkům, společností převzatým zůstal i na dále plnomocníkem společnosti, neboť byl dle výtahu z obchodního rejstříku jako representant společnosti zapsán až do 22. ledna 1923 a tudíž do této doby, jelikož dotud nebyla v té příčině v zápisu žádná změna předsevzata, také k representaci oprávněn. Pokud tato representace nebyla z obchodního rejstříku vymazána, platila vzhledem na publicitu obchodního rejstříku vůči třetím bezelstným osobám, a nemohlo dovolatelkou tvrzené pominutí representace před vymazáním z obchodního rejstříku míti právní účinnost. Přijal-li tedy Bedřich B. žalobu ze dne 31. prosince 1921 a ustanovil-li pro žalovanou společnost právního zástupce, nemůže býti řeči o tom, že žalovaná společnost nebyla řádně zastoupena, tím méně však, že nebyla vůbec zastoupena. Ovšem pominula tato representace odvoláním schválení správními úřady a zápi-

sem toho do obchodního rejstříku (výmazem representace). Leč tím, že byl pro žalovanou společnost brzo potom ustanoven opatrovníkem Dr. František P., jenž udělil posavadnímu právnímu zástupci plnou moc neohradiv se proti vedení sporu, do sporu vstoupil, schválil tím jeho vedení, takže nelze se dovolávat uplatňovaného důvodu zmatečnosti. Tvrdí-li žalovaná společnost v dovolání, že Dr. P. jest jen opatrovníkem jmění společnosti, dlužno k tomu podotknouti, že se to nesrovnává se zápisem do obchodního rejstříku, kde výslovně se mluví o opatrovníku společnosti.

Čís. 3467.

Směnka, jejíž směnečný peníz byl po podpisu dlužníka paděláním zvýšen, jest vůči majiteli, jenž o padělání věděl anebo do konce na něm se účastnil, celá neplatná.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv I 126/24.)

Žalovaný spolupodepsal směnku na 3.000 Kč. Za přítomnosti člena představenstva žalujícího družstva připojila později dcera žalovaného (přijatelka směnky) k číslici 3.000 Kč další nulu a ke slovu »drei« slabiku »sig«. Směnečný platební příkaz na 30.000 Kč procesní soud prvního stupně zrušil k námitce žalovaného, že směnka byla padělána. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení shledává odvolání v tom, že procesní soud prohlásil žalobní směnku, jež co do směnečné sumy nesporně byla padělána, za neplatnou. Odvolatelka rozeznává při žalobní směnce dvoje jednání, z nichž první záleželo v tom, že žalovaný předloženou mu směnku, znějící na 3.000 Kč, v úmyslu, směnečně se zavázati, podepsal, kdežto druhým úkonem bylo padělání směnky v tom směru, že ku cifře 3.000 připsána byla jedna nula a ku slovu »drei« slabika »sig«. Žalobkyně, přiznávajíc, že směnka co do částky 27.000 Kč jest neplatnou, zaujímá stanovisko, že směnka, předmět sporu tvořící, ohledně peníze 3.000 Kč platnosti nepozbýl. To prý proto, že vůle žalovaného směřovala k tomu, za 3000 Kč směnečně se zaručiti, a že prý by se právnímu citu přičilo, by vůle žalovaného, na venek osvědčená následkem pozdějšího bezprávního činu, padělání směnky, zbavena byla účinku. Správnost stanoviska toho přiznal prý sám žalovaný v námitkách. Tento právní názor žalující strany však odvolací soud nemůže sdíleti. Závazek směnečný jest rázu čistě formálního. Může vzniknouti jen ze směnky, která opatřena jest náležitostmi čl. 4 směn. ř. Dle čís. 2 čl. 4 směn. ř. má býti ve směnce udána směneční suma a náležitosti této vyhověno není, neboť v žalobní směnce částka 3000 Kč uvedena není. Na tom, jaký úmysl měl žalovaný, zda se chtěl vůbec zaručiti a zda se chtěl zaručiti za 3000 Kč, vůbec nezáleží, neboť vůle strany sama o sobě nemůže míti za následek směnečný závazek, protože týž vzniknouti může jenom tenkrát, když má směnka všechny zákonné náležitosti. Směnka, v níž směneční suma byla později padělána, stává se vůbec neplatnou (čl. 4, 6, 75,